

Midfaste

Tid og sted: Ødsted Kirke d. 11/3 kl. 10.30

Skriftlæsninger

2 Mos 16,11-18: Manna fra himlen

2 Pet 1,3-11:

Joh 6,24-35[36-37]: Jeg er livets brød

Salmevalg

674: Sov sødt, barnlille

31: Til himlene rækker din miskundhed, Gud

391: Dit ord, o Gud, som duggen kvæger

369: Du, som gir os liv og gør os glade

298: Helligånden trindt på jord

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Da skaren nu så, at Jesus ikke var der og hans disciple heller ikke, gik de om bord i bådene og kom til Kapernaum og ledte efter Jesus. Og da de fandt ham på den anden side af søen, sagde de til ham: ”Rabbi, hvornår er du

kommet hertil?” Jesus svarede dem: ”Sandelig, sandelig siger jeg jer: I leder ikke efter mig, fordi I fik tegn at se, men fordi I fik brød at spise og blev mætte. Arbejd ikke for den mad, som forgår, men for den mad, som består til evigt liv, den som Menneskesønnen vil give jer; for ham har Faderen, Gud selv, sat sit segl på.” Så sagde de til ham: ”Hvad skal vi gøre, for at vi kan gøre Guds gerninger?” Jesus svarede dem: ”Guds gerning er den, at I tror på ham, han har udsendt.”

Da sagde de til ham: ”Hvilket tegn gør du, så vi kan se det og tro dig? Hvad kan du gøre? Vore fædre spiste manna i ørkenen, som der står skrevet: ’Brød fra himlen gav han dem at spise.’” Jesus sagde så til dem: ”Sandelig, sandelig siger jeg jer: Moses gav jer ikke brødet fra himlen, men min fader giver jer brødet fra himlen, det sande brød. For Guds brød er det, der kommer ned fra himlen og giver liv til verden.” De sagde til ham: ”Herre, giv os altid det brød!” Jesus sagde til dem: ”Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste.”

Prædiken

Uden mad og drikke duer helten ikke. Jeg oplevede de en gang på en vandretur i Sverige. Jeg var af sted med en af mine venner på en afmærket vandrerute. Vi var så uheldige eller dumdristige at komme til Sverige, til Göteborg, på Midsommerdag, hvor alt er lukket. Vi havde planlagt at købe et vandrekort, så vi kunne finde vej i de svenske skove, men netop den dag lod det sig ikke gøre. Så vi tog toget til vores planlagte destination, og så mente vi, at vi nok ville kunne klare, eftersom ruten jo var afmærket. Så fandt vi nok det fornødne undervejs. Det gik fint den første dag; vi slog lejr ved en skøn lille skovsø med det reneste, klareste vand; vi havde pakket rigeligt med mad, så vi havde nogle skønne timer og dejlig nat ved søen. Den næste dag begyndte også ganske lovende. Vi havde fyldt vandflaskerne, og undervejs de første 4-5 kilometer kom vi forbi flere små kilder, hvor vi kunne slukke tørsten. Men så ændrede billedet sig. Der gik jo lang tid før vi mærkede noget. Vi fulgte de røde mærker, men de blev sværere og sværere at få øje på, at der var længere

og længere imellem dem, og det var i det hele taget, syntes vi, et ret mærkelig sti, der ikke var godt nedtrampet, og som gik på kryds og tværs. Til sidst var der ikke flere afmærkninger. Vi var ledt på vildspor, og jeg tror, når jeg tænker tilbage, at afmærkningerne nok var skovridderens på de træer, han planlagde at fælde – tilfældigvis i den samme røde nuance, som den vandresti, vi fulgte. Vi gik den meget lange vej tilbage og fandt endelig det sted, hvor vi var ledt på afveje. Vandringen kunne fortsætte. Det var en varm og smuk dag, og humøret var atter højt, da vi havde fundet stien. Men den dag kom vi ikke igen forbi hverken kilder, vandløb eller søer. Der var intet vand, og vi bar vores 25 kg tunge vandrerygsække. Så vi løb hurtigt tør for vand, for det krævede energi at komme frem i det uvejsomme og kuperede terræn. Vi gik langt, for vi havde brug for at finde et sted med vand, og da vi ikke havde noget kort, turde vi ikke forlade den afmærkede rute, for vi anede ikke, hvor vi ville komme hen – vi kunne fare vild i ødemarken.

Jeg vil ikke sige, at vi var i livsfare. Vi havde ingen mobil med, men vi vidste, at ruten på et tidspunkt ville føre os til noget vand. Men hvornår? Hvor langt måtte vi gå? Ville vi være nødsaget til at overnatte uden at have fået vand, dehydrerede og udmattede? Vi vidste det ikke. Men vi fortsatte, og sent på aftenen kom vi op på en bakketop, hvorfra vi kunne øjne en sø, der lå cirka en kilometer nede ad bakken. Vi var lykkelige! Og vi forlod straks den afmærkede rute og styrrede direkte mod søen. Det var lidt skørt, for terrænet var ufremkommeligt. En blanding af hede og urskov. Men vi nåede ned til søen og overnattede i teltet på et stykke af skrænten, der var nogenlunde fladt. Næste morgen fandt vi ud af, at stien havde ført os direkte til en lejrplads ved søen, men den orkede vi ikke at lede efter aftenen før!

Min pointe med at fortælle denne personlige beretning er at vise, at alt det vi tager for givet, ikke er nogen selvfølge. Vi behøver ikke at se langt tilbage i fortiden for at finde eksempler på, at mennesker tørster og sulter. Det sker lige nu, rundt omkring i verden, og det skaber frygtelige

humanitære katastrofer, når høsten slår fejl, når regntiden ikke indfinder sig, når lange tørkeperioder rammer et område, så ingenting kan gro, og vandreserverne svinder ind til ingenting.

Når vi ser overordnet på jordens ressourcer og på menneskenes basale behov, så er det tydeligt, at der hverken mangler mad eller drikke på jorden. Der er rigeligt til at brødføde os alle; og faktisk er der i dag flere mennesker på jorden, der lider af overvægt end mennesker, der lider af sult eller tørst. For mig at se er det derfor klart, at vi som menneskehed *må* gøre noget ved den ulighed, vi har skabt på jorden. Det er den medmenneskelige fordring, nøden rundt om i verden tvinger os til at forholde os til. Vi kan godt lukke øjnene for nøden, men gør vi det, svigter vi en af de vigtigste menneskelige egenskaber, nemlig *medfølelsen*, empatien; og for mig at se er det det samme, som at svigte hele menneskeheden.

Uden mad og drikke duer helten ikke. Helten er ingen maskeret hævner. Helten er et almindeligt menneske, der

har behov, som skal dækkes. Og hvis behovet for vand og brød ikke bliver dækket, bliver mennesket desperat. Jeg forlod sammen med min ven i Sverige i desperation den afmærkede sti, for vi skulle have vand NU! Vores desperation var ingenting ved siden af den desperation, der driver mennesker til at forlade hjem og familie, fordi de mangler det mest basale.

Vand og brød dækker vores mest basale behov, dertil kan vi tilføje: tryghed, frihed, et hjem, mennesker vi elsker... I bibelteksterne, som jeg har læst op ved gudstjenesten, hører vi om folkemængder, der mangler mad. Israelitterne har vandret længe i ørkenen, sultne og udmattede, og de overvejer helt seriøst, om de ikke burde vende tilbage til slaveriet i Egypten, for dér fik de mad. Den forundrede folkemængde på 5000 mand, som Jesus mættede med fem brød og to fisk, opsøger Jesus, for de tror, han kan stille deres sult. Og det kan han, hvis han vil. Men Jesus er optaget af en anden sult end den fysiske sult. Han vil stille den åndelige sult; og derfor peger han på sig selv og siger: ”Jeg er livets brød.”

Hvad er åndelig sult? Det er, når vi gør vores fordomme til sandheden om de andre mennesker. Det er ligegyldighed. Det er meningsløshed. Det er, når vi bliver så optaget af os selv, at vi mister fornemmelsen for dem, der er omkring os. Det er ensomhed. Det er desperation. Det er når hvert menneske bliver alene med sit.

Og Jesus siger: Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste.

Hvad har det med nødhjælp at gøre?

Ikke andet, end at troen på Jesus Kristus altid peger på vores næste som det sted, vi skal se vores frelser.

Det er også en slags nødhjælp: at blive vakt for den anden. Hjælpen begynder altid der, hvor vi vender os mod hinanden. Det er livets brød. Og i Jesus Kristus for livets brød en uselvisk form, i og med, at vi sammen vender os mod noget andet, der er vigtigere end de forsvarsværker og undskyldninger, vi isolerer os selv med.

Uden mad og drikke duer helten ikke. Vi bryder sammen i desperation, når vi ikke får dækket vores basale behov. Det gælder både de fysiske og de åndelige behov: Vand,

brød, søvn, kærlighed, frihed, tryghed. Min ven og jeg var på desperationens kant, da vi ikke kunne finde vand. Den åndelige desperation manifesterer sig på en anden måde: Den sætter grænser og skel; den bygger mure omkring os, og byggestenene er fordomme og selvretfærdighed.

Men der er frelse i kærligheden, hvis vi vender os mod dens alttilgivende kilde, Jesus Kristus, i hvem, vi bliver forenet. Jesus siger: Jeg er livets brød. Vi har det allerede, livets brød. Vi skal ikke lede efter det. Det er lagt i vores tomme hænder, og vi skal give det videre. Amen.